

Народини ідеї

Антонич Богдан-Ігор Васильович

За вікнами пливе ніч тиха,
та тиша сутінками диха,
сидить в кімнаті при столі,
десь, мов сичі, сичать жалі,
далекий шепіт лине в вуха,
далека далеч давить духа.

Ступає сумнів сном поволі
та стукає тихцем до волі.
Глухий глузливий глум, пиха
голки гадюк у серце пха
та на чоло бліде піт кволий.
Уста шепочуть: чи ніколи?

Та враз в очах заграв огонь,
гарячу скронь взяв до долонь.
В хитанні мукою своєю
знайшов пророк нову ідею.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/narodyny_idei